

Zadanie 1.

Nadaj dokumentowi z pliku *Zadanie 1* wygląd jak poniżej.

Anglikanizm

Anglikanizm jest w dużej mierze syntezą katolicko-protestancką. Jego charakter i specyfika dają się wyjaśnić tylko w świetle angielskiej historii Kościoła. Jest rzeczą powszechnie znaną, że kiedy król Henryk VIII (panujący w latach 1509-1547) zrywał kontakty z papieżem w 1533 roku, to przyczyną tej decyzji były względy osobiste i polityczne, a nie przekonania religijne.

Ogłaszając się głową Kościoła w Anglii, król nie zezwalał początkowo na istotne zmiany w sprawach wiary. Kościół angielski, choć wolny od rzymskiej kontroli, miał pozostać Kościołem katolickim. Henryk VIII uważał się za obrońcę odziedziczonej wiary. Kościół angielski do Reformacji zbliżył się dopiero za panowania małoletniego syna Henryka VIII Edwarda VI (1547-1553). Wówczas to, głównie za sprawą arcybiskupa Canterbury Thomasa Cranmera (1489-1556), został wydany Modlitewnik powszechny (Book of Common Prayer), który stał się jedną z najbardziej znaczących ksiąg w dziejach chrześcijańskiej pobożności i liturgii. Modlitewnik ten w swoich kolejnych wersjach, aż do wersji ostatecznej z 1662 roku, był i pozostał wyrazem kompromisu teologicznego.

Zawarte w nim sformułowania można interpretować zarówno na sposób katolicki, jak i protestancki. Dzieło reformy doprowadziła do końca królowa Elżbieta I (1558-1603). Marzył jej się Kościół obejmujący wszystkich ludzi, będący zarazem Kościołem państwowym i ludowym. Za jej panowania przyjęto Artykuły wiary (w liczbie 39), których sformułowania wykazują wpływ obu głównych nurtów Reformacji (luteranizm, kalwinizm).

Charakterystyczne jest jednak to, że nie nadano im nigdy rangi oficjalnego anglikańskiego wyznania wiary. Jednocześnie konsekwentne obstawanie przy episkopalnym ustroju Kościoła oraz zachowanie trójstopniowego urzędu kościelnego (diakon, kapłan, biskup) świadczyło o tym, że anglikanizm nie chce rezygnować z katolickiego charakteru Kościoła. Restytucja katolicyzmu, podejmowana najpierw przez królową Marię (1553-1558), a w sto lat później przez kolejnych Stuartów Karola II (1660-1685) i Jakuba II (1685-1688) zakończyła się niepowodzeniem.

Zadanie 2.

W pliku *Zadanie 2* znajduje się szablon dokumentu z wyszczególnionymi rozdziałami i podrozdziałami.

- a) Dodaj odpowiednie formatowanie stylów i wstaw automatyczny spis treści
- b) Dodaj numery stron do dokumentu
- c) Wstaw na każdej stronie nagłówek „Książka do Informatyki”

Zadanie 3.

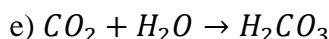
W pliku *Zadanie 3* napisz przy użyciu edytora formuł poniższe formuły.

a) $a^2 + b^2 = c^2$

b) $\frac{1}{2} + \frac{3}{2} = 2$

c) $\sqrt{3} + \sqrt{48} = 5\sqrt{3}$

d) $\sqrt{\frac{2}{5}} \cdot \sqrt{\frac{5}{2}} = 1$

Zadanie 4.

W pliku *Zadanie 4* wstaw obrazki według wzoru.

Bitwa pod Grunwaldem

15 lipca 1410 roku rycerze Królestwa Polskiego i Wielkiego Księstwa Litewskiego w jednej z największych bitew średniowiecznej Europy rozgromili wojska Zakonu Krzyżackiego. Po sygnale trąb i odśpiewaniu przez oddziały polskie – jak pisze Długosz – „ojczystej pieśni Bogurodzica” jako pierwsze ruszyły chorągwie litewsko-ruskie (dowodzone przez Witolda), ustawione na prawym skrzydle armii królewskiej, w pobliżu Stębarka. Uderzenie to wsparło kilka oddziałów koronnych na lewym skrzydle. Wtedy ruszyły chorągwie zakonnej jazdy pancerniej uderzając na prawe i lewe skrzydło armii polsko-litewskiej. W tej fazie bitwy walka toczyła się w dwóch miejscach.

Pod Stębarkiem wojska litewsko-ruskie i tatarskie, wzmocnione przez posiłki mołdawskie i oddziały polskie, walczyły przeciw ciężkiej jeździe zakonnej. Bliżej Łodwigowa zaś, na lewym skrzydle armii królewskiej, pancerna jazda krzyżacka zwarła się z chorągwiami ciężkiej jazdy polskiej i oddziałami zaciężnych polskich. Sześćdziesięcioletni król Władysław Jagiełło, jego najbliższe otoczenie i mała straż przyboczna (60 kopii), stanęli na wzgórzu, poza szeregami walczących; stąd król dowodził bitwą, nie brał osobiście udziału w walce. Dla króla przygotowano też szybkie konie rozstawne, aby – jak pisze Długosz – uszedł dzięki nim niebezpieczeństwa w razie

przewagi nieprzyjaciela. Jego samego bowiem uznano za wartego dziesięciu tysięcy rycerzy.

Pod naporem ciężkiej jazdy krzyżackiej duża część oddziałów prawego skrzydła zmuszona została do odwrotu, a wreszcie ucieczki. Tylko trzy chorągwie smoleńskie – dowodzone przez brata Jagiełły, księcia Semena -Lingwena Olgierdowicza – nie ustąpiły i po przebiciu się przez wrogie szyki połączyły się z wojskiem polskim. Za uciekającymi oddziałami litewsko-rusko-tatarskimi ruszyły w pościg wojska zakonne, osłabiając w ten sposób na pewien czas siły główne, pozostałe na polu bitwy.

Tymczasem po załamaniu się skrzydła litewsko-ruskiego ciężar walki przeniósł się na lewe skrzydło armii królewskiej. Tutaj między rycerstwem polskim a krzyżackim zacięta walka trwała kilka godzin. Obie strony. wprowadzały do walki nowe chorągwie. Sam Ulryk von Jungingen, prowadził szarżę rycerstwa zakonnego w głąb szyków polskich. W pewnej chwili uderzenie krzyżackie dotarło do najsilniejszej chorągwi polskiej – rycerstwa ziemi krakowskiej. Niesiony nad nim przez chorążego krakowskiego Marcina z Wrocimowic wielki sztandar Królestwa „ze znakiem orła białego” pada na ziemię. Był to moment krytyczny i zwrotny bitwy.